

Arrest

nr. 326 407 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. D'HONDT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, L. K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U bent getrouwd met Z., D. (...) (CG: (...)), een man van Ingoesjetische afkomst. Jullie hebben drie kinderen, K. (...), M. (...) en A. (...), die momenteel in Duitsland verblijven.

In 2001 verhuisde u met uw man en kinderen vanuit Kazachstan naar Sleptsovk, Ingoesjetië. In 2007 verhuisden jullie naar Grozny. Z'. K. (...), de zoon van uw broer, woonde bij jullie.

In maart 2009 verdween Z'. (...). Drie maanden later werd hij teruggevonden met dertien kogelgaten in zijn lichaam. Ook uw verwanten M'. K. (...) en M". K. (...) werden in die tijd doodgeschoten.

Nadat Z'. (...) gevonden was besloot uw man onder te duiken. In augustus ging u hem zoeken in jullie huis in Arsji. Toen u bij het huis was werd u door Kadyrovtsy geslagen en bedreigd. Er was iets gevonden in het bijgebouw en u werd beschuldigd van hulp aan de rebellen. U verloor het bewustzijn. Toen u wakker werd

keerde u terug naar Grozny. Uw kinderen zeiden dat er een huiszoeking geweest was. U besliste meteen te vertrekken.

Op 18 augustus 2009 verliet u samen met uw kinderen Rusland. Op 21 augustus 2009 diende u een verzoek om internationale bescherming in in Polen, hetgeen geweigerd werd. Enkele maanden later vervoegde uw man jullie in Polen.

Van 2012 tot 2020 was u in Duitsland, waar u opnieuw internationale bescherming verzocht en opnieuw geweigerd werd. In 2017 werd uw man door Duitsland gerepatrieerd naar Rusland.

Op 18 oktober 2020 reisde u alleen naar België, waar u op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ondertussen verbleef uw man in Soenzja, Ingoesjetië. In 2023 kwam er een militaire oproepingsbrief voor uw zoon A. (...). Uw man ging naar het militair commissariaat waar men dreigde hem naar de oorlog te sturen als A. (...) niet opdaagde. Uw man verliet Rusland en vervoegde u in België, waar hij op 18 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u Duitse terugkeerdocumenten, een medisch attest uit Duitsland, de overlijdensakte van Z'. (...), een brief van U. F. (...) en een medisch attest uit België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest (doc.5) blijkt dat uw arts van mening is dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024 aangezien u post-traumatische stress hebt, vaak huilt en moeilijk kan communiceren. Het attest toont niet aan dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zelf verklaarde u geen procedurele noden te hebben (Vragenlijst "Bijzondere procedurele noden" DVZ) en u daagde op voor het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024. Bovendien bleek uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud niet dat u niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer vervolgd te worden omwille van uw vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellenbeweging. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dienden jullie in 2012 in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming in hetgeen geweigerd werd en waarna uw man in 2017 werd gerepatrieerd. Deze vaststelling brengt reeds groot voorbehoud bij de gegrondheid/geloofwaardigheid van jullie problemen in Tsjetsjenië.

Voorts legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die aan de basis lagen van uw vertrek uit Tsjetsjenië. U verklaart dat u uw man ging zoeken in Arsji en daar op kadyrovtsy botste die u sloegen en bedreigden (NPO K. (...), p.7). F. (...) verklaart dat uw man drie dagen na de begrafenis van Z'. (...) verdween. Uw man verklaart dan weer dat hij gewoon aan het werk was in Grozny (NPO Z. (...), p.8). Uw verklaringen over de verblijfplaats van uw man zijn niet eenduidig. Eerst verklaarde u dat uw man ondergedoken was bij zijn neef in Barsoeki, iets wat jullie eerder besproken hadden (NPO K. (...), p.8). Daarna verklaart u echter dat u niet wist waar hij was (NPO K. (...), p.9). Er kan in dit geval verwacht worden dat u eerst informeerde bij de neef in Barsoeki, Ingoesjetië, aangezien u redelijkerwijs kon verwachten dat uw man daar kon zijn. U beweert echter dat u uw man ging zoeken in Arsji, in het grensgebied tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië, omdat uw man Z'. (...) in zijn dromen gezien had (NPO K, p.9). Deze verklaring maakt niet aannemelijk dat u zich in mogelijk gevaarlijk rebellengebied zou begeven. Uw verklaringen zijn inconsistent en tegenstrijdig met die van uw man. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de verdwijning van uw man en uw zoektocht in Arsji. Aangezien uw aanwezigheid in Arsji aan de basis lag van uw vermeende problemen met de kadyrovtsy kan ook hieraan geen geloof gehecht worden.

Ten tweede slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw vermeende banden met de rebellenbeweging in Tsjetsjenië tot vervolging zullen leiden. U verklaart dat uw neef Z'. (...) er onterecht van verdacht werd bij de rebellen betrokken te zijn (NPO K, p.6). Het overlijden van Z'. (...), gestaafd door de overlijdensakte en de brief van F. (...) die u voorlegt (doc.3,4), wordt niet betwist door het CGVS. Het feit dat uw man in 2017 terugkeerde naar Rusland vormt echter een belangrijke tegenindicatie voor uw vrees. Uw man leefde zes jaar lang ongestoord in het huis van uw moeder in Soenzja (NPO Z, p.4). U verklaart echter dat u niet in de problemen kwam omdat hij constant van verblijfplaats veranderde (NPO K, p.8). Dit stemt niet overeen met de verklaringen van uw man, noch met het feit dat de verblijfplaats van uw man wel degelijk bekend was bij de autoriteiten aangezien hij naar het commissariaat geroepen werd in verband met de mobilisatie van uw zoon A. (...). U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer wel verdacht zou worden van hulp aan de rebellen.

Ten derde vreest uw man in plaats van uw zoon A. (...) voor het leger gemobiliseerd te worden. A. (...) werd in Ingoesjetïë opgeroepen maar gaf geen gevolg aan een oproep tot mobilisatie aangezien hij al 15 jaar in het buitenland is. Volgens uw man dreigden ze hem op te sluiten of naar het leger te sturen als A. (...) zich niet meldde (NPO Z, p.7). Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te

concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. Naar uw mans verklaringen moet iedereen naar het leger en worden vaders opgesloten in plaats van hun zonen (NPO Z, p.6-7). Dit is een blote bewering die strijdig is met bovenstaande informatie, er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden.

Tenslotte vreest u bij terugkeer als landsverrader beschouwd te worden bij terugkeer (NPO K, p.8). "Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische

motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De Duitse terugkeerdocumenten hebben betrekking op uw procedure in Duitsland. De medische attesten uit Duitsland zijn niet langer actueel. De overlijdensakte van Z'. (...), de brief van U. F. (...) en uw medisch attest uit België werden reeds besproken in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, D. Z., zijnde de echtgenoot van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste, tweede en derde middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/9 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Wat betreft eerste verzoekende partij wordt dienaangaande in de ten aanzien van haar genomen beslissing het volgende gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest (doc.5) blijkt dat uw arts van mening is dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024 aangezien u post-traumatische stress hebt, vaak huilt en moeilijk kan communiceren. Het attest toont niet aan dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zelf verklaarde u geen procedurele noden te hebben (Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ) en u daagde op voor het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024. Bovendien bleek uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud niet dat u niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De motieven dienaangaande in de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest dat uw vrouw voorlegt (doc.5) blijkt dat uw arts van mening is dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024 aangezien u post-traumatische stress hebt, moeilijk kan communiceren en de neiging hebt u afwezig en gedesoriënteerd op te stellen. Het attest toont dan niet aan dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. U verklaart geheugenproblemen te hebben maar laat na een medisch attest neer te leggen (NPO Z. (...), p.4). Uit uw verklaringen blijkt dat u af en toen dingen vergat, bijvoorbeeld uw trouwdatum, maar dat u zich de kernpunten van uw relaas wel degelijk herinnerde. U bevestigde dit op het einde van het persoonlijk onderhoud (NPO Z. (...), p.8). Bij DVZ verklaarde u geen procedurele noden te hebben (Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ) en u daagde op voor het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024. Louter uit het feit dat u ouder dan 65 bent kunnen geen bijzondere noden afgeleid worden. Uit het medisch attest dat u zelf voorlegt (doc.1) blijkt u diabetes, hoge bloeddruk, slechthoortendheid, twee noduli op uw gezicht en chronische diarree hebt. Er is geen sprake van bijzondere procedurele noden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar in deze motieven gewag wordt gemaakt van een persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2024, stelt de Raad vast dat er sprake is van een materiële vergissing, nu uit de stukken in de administratieve dossiers, meer bepaald hun oproepingsbrief en de notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier K., stuk 5; administratief dossier Z., stuk 4), blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal gehoord werden op 28 augustus 2024, en niet op 26 augustus 2024. Deze materiële vergissing is evenwel niet van die aard dat afbreuk gedaan wordt aan de essentie van voormelde motieven en de vaststellingen die gedaan worden in verband met hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij in weerwil van de door hen bijgebrachte medisch attesten ten onrechte geen bijzondere procedurele noden in hun hoofde in aanmerking nam. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij het medisch attest d.d. 27 augustus 2024 inzake eerste verzoekende partij dat zij reeds eerder bijbrachten alsook een medisch attest d.d. 4 juni 2024 inzake tweede verzoekende partij waarin opnieuw gewag wordt gemaakt van diabetes, hoge bloeddruk en slechthoortheid (zie bijlagen 6-7). Zij benadrukken hierbij dat in de medisch attesten – in het bijzonder de medisch attesten d.d. 27 augustus 2024 – gesteld wordt dat zij niet in staat waren een persoonlijk onderhoud bij te wonen omdat zij kampen met post-traumatische stress en moeilijk kunnen communiceren. Ook wordt gesteld dat eerste verzoekende partij vaak huilt en dat tweede verzoekende partij de neiging heeft zich afwezig en gedesoriënteerd op te stellen. Per aanvullende nota van 11 april 2025 leggen verzoekende partijen nog een bundel medische stukken neer ter staving van hun fysieke en mentale gezondheidstoestand (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10). De Raad bemerkt evenwel dat de door hen bijgebrachte medische attesten niet volstaan om aan te tonen dat zij omwille van hun medische/psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om hun asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hen niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Uit deze stukken blijkt weliswaar dat verzoekende partijen kampen met verschillende gezondheidsproblemen, doch niet dat deze van die aard zijn dat hun cognitief vermogen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit geldt des te meer nu de medische attesten d.d. 27 augustus 2024 slechts een summiere opsomming van hun psychische problemen en symptomen bevatten, zonder dat eruit blijkt dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op enig diepgaand medisch/psychologisch onderzoek, dan wel louter gebaseerd zijn op hun eigen verklaringen. Ook waar in een aantal van de door hen per aanvullende nota bijgebrachte medische stukken melding wordt gemaakt van geheugenproblemen en cognitieve problemen in hoofde van tweede verzoekende partij (zie aanvullende nota d.d. 11 april 2025, bijlagen 9 en 13) dient te worden vastgesteld dat hierbij nergens enige verduidelijking wordt gegeven omtrent de precieze aard en ernst van deze problemen. Evenmin kan uit de desbetreffende attesten worden afgeleid of deze vaststellingen gebaseerd zijn op enig diepgaand medisch/psychologisch onderzoek, dan wel louter gebaseerd zijn op hun eigen verklaringen. Zij het verder opgemerkt dat verzoekende partijen opdaagden voor hun persoonlijk onderhoud op 28 augustus 2024 en nergens enig bezwaar maakten tegen het plaatsvinden van hun onderhoud. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat verzoekende partijen zelf van mening waren wel degelijk in staat te zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit de notities van de persoonlijk onderhoud dat deze onderhoud op normale wijze zijn geschied en er geen ernstige problemen waren. Verzoekende partijen waren in staat het gesprek te volgen, begrepen de gestelde vragen en konden hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te menen in het verzoekschrift, doet het loutere gegeven dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wees op haar psychische problemen hieraan geen enkele afbreuk. Ook uit het enkele feit dat zij op een bepaald moment begon te huilen tijdens haar persoonlijk onderhoud, kan op zich niet worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat zij nadien haar relaas kon verderzetten. Tweede verzoekende partij maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag van geheugenproblemen, doch bevestigde zij op het einde van haar persoonlijk onderhoud zelf dat zij de kernpunten van haar asielrelaas heeft kunnen vertellen en dat zij goed heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen (notities CGVS Z., p. 8). Wat betreft deze beweerdde geheugenproblemen, benadrukt de Raad nog dat verzoekende partijen deze onvoldoende staven nu nergens uit de door hen bijgebrachte medische stukken kan worden afgeleid dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen die van die aard en ernst zijn dat zij hierdoor niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen in het kader van haar asielprocedure.

De twee medische attesten d.d. 13 april 2025 die verzoekende partijen per aanvullende nota van 14 april 2025 bijbrengen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12) werpen hierop evenmin een ander licht. Uit deze attesten, waarin slechts wordt gesteld dat verzoekende partijen wegens hun gezondheidstoestand niet aanwezig kunnen zijn op de terechtzitting van 14 april 2025, kan op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekende partijen niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om hun asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hen niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Waar in het attest op naam van tweede verzoekende partij gewag wordt gemaakt van cognitieve problemen, dient wederom te worden vastgesteld dat nergens uit het attest kan worden afgeleid of deze vaststellingen gebaseerd zijn op enig diepgaand medisch/psychologisch onderzoek, dan wel louter gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van

betrokkene. Zij het bovendien opgemerkt dat dit attest dateert van meer dan een half jaar na het plaatsvinden van hun persoonlijk onderhoud en dan ook niet hun gezondheidstoestand ten tijde van hun persoonlijk onderhoud kan staven. Wat betreft nog het gegeven dat verzoekende partijen omwille van hun gezondheidstoestand niet aanwezig kunnen zijn op de terechtzitting in het kader van onderhavige beroepsprocedure, duidt de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoekende partijen ter terechtzitting vertegenwoordigd werden door hun advocaat.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Wat betreft vooreerst hun vrees om bij terugkeer vervolgd te worden omwille van hun vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellenbeweging, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen er geenszins in slagen deze vrees aannemelijk te maken.

Verzoekende partijen verklaren in dit verband dat zij in 2009 hun land verlieten nadat verschillende verwanten gedood werden en zij problemen kenden met Kadyrovtsy die hen verdachten van banden met/hulp aan de rebellen (notities CGVS K., p. 6-7; notities CGVS Z., p. 6-8).

Evenwel dient in dit verband door de Raad te worden opgemerkt dat het gegeven dat hun verzoek om internationale bescherming dat zij in 2012 indienden in Duitsland geweigerd werd en tweede verzoekende partij in 2017 bovendien gerepatriëerd werd reeds een negatieve indicatie vormt voor de gegrondheid/geloofwaardigheid van deze door hen beweerde vluchtaanleiding. In hun verzoekschrift voeren verzoekende partijen aan dat niet de minste duiding gegeven wordt bij de motieven die aan de grondslag lagen van de Duitse weigeringsbeslissingen en dat het dan ook niet duidelijk is in welke omstandigheden tweede verzoekende partij destijds uitgewezen werd, doch de Raad bemerkt dat aangenomen kan worden dat verzoekende partijen als rechtstreeks betrokkenen zelf op de hoogte zijn van de inhoud van de Duitse weigeringsbeslissingen – of minstens in staat zijn hiernaar te informeren – alsook van de omstandigheden waarin tweede verzoekende partij uitgewezen werd. Niettemin laten zij geheel na te concretiseren dat, waar of op welke wijze de Duitse weigeringsbeslissingen en repatriëring van tweede verzoekende partij onterecht en/of onredelijk was. Zij beperken zich ertoe te verwijzen naar informatie van algemene aard die de repatriëring van Tsjetsjenen naar Rusland uit onder meer Duitsland aan de kaak stelt, waarmee zij evenwel niet *in concreto* aantonen dat de Duitse asielinstanties onterecht een weigeringsbeslissing namen en tweede verzoekende partij naar Tsjetsjenië repatriëerden.

Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze problemen die aan de basis lagen van hun vertrek uit Tsjetsjenië, hetgeen het ongeloofwaardige karakter van deze problemen bevestigt. In de bestreden beslissingen worden dienaangaande volgende

terechte en pertinente bevindingen gedaan: “Voorts legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die aan de basis lagen van uw vertrek uit Tsjetsjenië. U verklaart dat u uw man ging zoeken in Arsji en daar op kadyrovtsy botste die u sloegen en bedreigden (NPO K. (...), p.7). F. (...) verklaart dat uw man drie dagen na de begrafenis van Z'. (...) verdween. Uw man verklaart dan weer dat hij gewoon aan het werk was in Grozny (NPO Z. (...), p.8). Uw verklaringen over de verblijfplaats van uw man zijn niet eenduidig. Eerst verklaarde u dat uw man ondergedoken was bij zijn neef in Barsoeki, iets wat jullie eerder besproken hadden (NPO K. (...), p.8). Daarna verklaart u echter dat u niet wist waar hij was (NPO K. (...), p.9). Er kan in dit geval verwacht worden dat u eerst informeerde bij de neef in Barsoeki, Ingoesjetië, aangezien u redelijkerwijs kon verwachten dat uw man daar kon zijn. U beweert echter dat u uw man ging zoeken in Arsji, in het grensgebied tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië, omdat uw man Z'. (...) in zijn dromen gezien had (NPO K. p.9). Deze verklaring maakt niet aannemelijk dat u zich in mogelijk gevaarlijk rebellengebied zou begeven. Uw verklaringen zijn inconsistent en tegenstrijdig met die van uw man. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de verdwijning van uw man en uw zoektocht in Arsji. Aangezien uw aanwezigheid in Arsji aan de basis lag van uw vermeende problemen met de kadyrovtsy kan ook hieraan geen geloof gehecht worden.”

Een loutere verwijzing naar het gegeven dat hun verwanten in 2009 gedood werden omdat zij verdacht werden betrokken te zijn bij de rebellen, waaromtrent zij een overlijdensakte van Z'. en een brief van U. F. neerleggen, volstaat voorts niet om in hun hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geenszins concreet aannemelijk maken dat zij omwille hiervan anno 2025 bij terugkeer naar Tsjetsjenië persoonlijk geviséerd zullen worden. De Raad duidt erop dat het feit dat tweede verzoekende partij in 2017 terugkeerde naar Rusland en aldaar zes jaar lang ongestoord in het huis van hun (schoon)moeder in Soenzja kon verblijven (notities CGVS Z., p. 4) een belangrijke tegenindicatie vormt voor hun bewering dat zij omwille hiervan een persoonlijke vrees koesteren. Eerste verzoekende partij wierp weliswaar op dat haar man niet in de problemen kwam omdat hij constant van verblijfplaats veranderde (notities CGVS K., p. 8), doch dit strookt niet met de verklaringen van haar man (notities CGVS Z., p. 4), noch met het feit dat de verblijfplaats van haar man wel degelijk bekend was bij de autoriteiten aangezien hij naar het commissariaat geroepen werd in verband met de mobilisatie van hun zoon A. (notities CGVS Z., p. 6). Er liggen dan ook geen concrete indicaties voor waaruit kan blijken dat verzoekende partijen bij terugkeer naar de Russische Federatie verdacht zullen worden van hulp aan de rebellen.

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekende partijen desbetreffend nog dat zij, ondanks hun kwetsbaarheden, niet de kans gekregen hebben om hun asielrelaas uiteen te zetten met passende steunmaatregelen. De Raad wijst er evenwel op dat *supra* reeds wordt vastgesteld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bepaalde steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Dient hierbij te worden herhaald dat uit de door hen bijgebrachte medische attesten nergens blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Een loutere verwijzing naar hun medische/psychische problemen volstaat dan ook geenszins ter verklaring van hun tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van tweede verzoekende partij na de begrafenis van Z'. en haar verblijfplaats na haar terugkeer in 2017.

Waar zij nog opwerpen dat zij niet geconfronteerd werden met hun tegenstrijdige verklaringen, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”.

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: “Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag

ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar *in casu* niet overtuigen.

2.2.6. Aangaande de aangehaalde vrees dat tweede verzoekende partij in plaats van hun zoon A. voor het leger gemobiliseerd zal worden (notities CGVS Z., p. 6), duidt de Raad erop dat verzoekende partijen deze vrees geenszins aannemelijk maken. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband dienstig op het volgende gewezen: "Ten derde vreest uw man in plaats van uw zoon A. (...) voor het leger gemobiliseerd te worden. A. (...) werd in Ingoesjetie opgeroepen maar gaf geen gevolg aan een oproep tot mobilisatie aangezien hij al 15 jaar in het buitenland is. Volgens uw man dreigden ze hem op te sluiten of naar het leger te sturen als A. (...) zich niet meldde (NPO Z, p.7). Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de *zapras*, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van *contractsoldaat*. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, *contractsoldaten* en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (*mobilizatsionnoe predpisanie*) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met *contractsoldaten*. Ze zetten maximaal in op het ronselen van *contractsoldaten* omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als *contractsoldaat* te tekenen. Bij het ronselen van *contractsoldaten* bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, *contractsoldaten* en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van

mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. Naar uw mans verklaringen moet iedereen naar het leger en worden vaders opgesloten in plaats van hun zonen (NPO Z, p.6-7). Dit is een blote bewering die strijdig is met bovenstaande informatie, er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden.”

Verzoekende partijen stellen dat geen rekening gehouden werd met hun Tsjetsjeense afkomst. Zij verwijzen naar informatie van algemene aard waarin onder meer gesteld wordt dat etnische minderheden bij de mobilisatie op disproportionele wijze werden opgeroepen, dat er sprake is van gedwongen rekruteringen door de Tsjetsjeense autoriteiten en dat de Tsjetsjeense autoriteiten individuen die de dienstplicht ontduiken actief opsporen, doch de Raad oordeelt dat verzoekende partijen met deze informatie van algemene aard geenszins *in concreto* aantonen dat zij persoonlijk gevisieerd zullen worden bij een terugkeer naar de Russische Federatie omdat hun zoon, die reeds sinds zijn zes jaar in het buitenland verblijft, niet inging op een mobilisatieoproep. Gelet op bovenstaande informatie waaruit blijkt dat sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer plaatsvonden, bestaat er actueel evenmin een risico dat tweede verzoekende partij zelf gemobiliseerd zal worden voor de oorlog in Oekraïne. Bovendien blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte “COI Focus” betreffende “Russische Federatie. Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie” van 24 oktober 2023 dat tweede verzoekende partij, die thans 69 jaar oud is, niet van oproepbare leeftijd is. Gelet op haar leeftijd, is het dan ook niet aannemelijk dat men op het militair commissariaat gedreigd zou hebben om tweede verzoekende partij naar de oorlog te sturen in plaats van haar zoon, zoals tweede verzoekende partij nochtans beweert (notities CGVS Z., p. 7). Ook haar legale uitreis uit het land met haar eigen paspoort en via de luchthaven (zie notities CGVS Z., p. 5) staat haaks op haar beweerde vrees voor haar autoriteiten. Overigens verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zij haar land op illegale wijze had verlaten met de auto met de hulp van een smokkelaar (verklaring DVZ, vragen 41 en 42). Het gegeven dat zij allerminst eenduidig is over de omstandigheden van haar vertrek uit haar land, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar bewering persoonlijk gevisieerd te worden in verband met de mobilisatieoproep van haar zoon. Waar verzoekende partijen nog duiden op de gedwongen rekruteringen die in Tsjetsjenië plaatsvinden, stelt de Raad vast dat uit de informatie die zij in dit verband aanbrengen geenszins blijkt dat iedere Tsjetsjeen die terugkeert uit het buitenland, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming, bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedwongen gerekruteerd wordt voor de oorlog in Oekraïne. Evenmin blijkt zulks uit de door verwerende partij bijgebrachte “COI Focus” betreffende “Russische Federatie. Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie” van 24 oktober 2023. Uit deze informatie komt daarentegen naar voren dat het personen betreffen die reeds om andere redenen in het vizier staan van de Tsjetsjeense autoriteiten die hiertoe een verhoogd risico lopen. *In casu* dient echter te worden benadrukt dat uit wat voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij in het vizier staan van de Tsjetsjeense autoriteiten. Zij brengen dan ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat tweede verzoekende partij bij terugkeer gedwongen gerekruteerd zal worden voor het conflict in Oekraïne.

2.2.7. Verder treedt de Raad verwerende partij tevens bij waar deze inzake hun vrees om bij terugkeer als landverrader beschouwd te worden op het volgende duidt: “Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.”

Verwijzend naar een rapport van *Amnesty International* omtrent de risico's voor familieleden van dissidenten, stellen verzoekende partijen dat zij als familieleden van individuen die ervan verdacht werden te behoren tot de Tsjetsjeense rebellenbeweging bij terugkeer riskeren vervolgd te zullen worden. De Raad onderstreept evenwel dat *supra* reeds omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in slagen een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken wegens hun verwanten die in 2009 gedood werden omdat zij verdacht werden betrokken te zijn bij de rebellen (zie punt 2.2.5.). Hun loutere verwijzing naar risicoprofielen en informatie omtrent de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie ((RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook een loutere verwijzing naar hun Tsjetsjeense afkomst en hun geloofsovertuiging (soennitisch moslim) volstaat geenszins om aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming. Immers blijkt uit niets dat elke Tsjetsjeen en/of moslim die van het buitenland terugkeert naar de Russische Federatie en/of Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog naar de algemene situatie voor vrouwen in Tsjetsjenië, alwaar er sprake is van schadelijke traditionele praktijken alsook van vrouwenrechtenschendingen, doch kan een dergelijke algemene verwijzing naar de positie/situatie van de vrouw in Tsjetsjenië niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat eerste verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

2.2.9. De bijgebrachte documenten (zie administratief dossier K., stuk 6; administratief dossier Z., stuk 5) staven op generlei wijze de door hen voorgehouden problemen en werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. De Duitse terugkeerdocumenten hebben betrekking op hun procedure in Duitsland, doch bevatten geen informatie die afbreuk kan doen aan wat voorafgaat. De medische attesten uit Duitsland dateren uit 2019-2020 en kunnen niet als actueel worden beschouwd. De overlijdensakte van Z'., de brief van U. F. en de neergelegde medische attesten werden *supra* reeds besproken.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming

is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen laten desbetreffende motivering evenwel geheel ongemoeid en tonen niet aan dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengen zij andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Desbetreffende motivering wordt dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier K., stukken 6 en 7; administratief dossier Z., stukken 5 en 6) en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 augustus 2024 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT